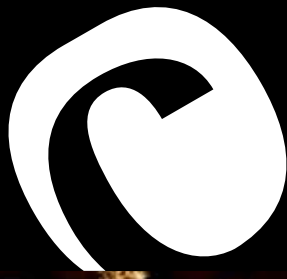

2,00€

núm. 64 gener
octubre
2015

culturàlia

Revista cultural de Tàrraga

XVII Premis Culturàlia

8 actualitat
Murs que parlen

12 memòria històrica
Recuperant el poble
abandonat de Conill

14 entrevista
Raül Palacios,
regidor de Cultura

Portada 64
Fotografia: Jaume Solé

Antoni Palou

Editorial

La ciutat es mou

A les acaballes d'aquest calurós estiu i quan la tardor ja s'acosta, Tàrraga es continua movent; el dinamisme de la ciutat es mostra en moltes i variades vesants. La mostra d'art urbà STREETRRG ens ha omplert les places i carrers de murals artístics i obres plàstiques que ens conviden a reflexionar i a gaudir més encara del nostre entorn urbà, acull noves obres com els vistosos murals de Manuel de Pedrolo, el de les portes del Mercat Municipal i el d'un artista mexicà al pàrquing de l'avinguda Catalunya, entre molts d'altres, fusionant aquestes noves aportacions amb l'extens catàleg d'obres ja existents a la ciutat, herències de la Fira de l'Escultura i del passat modernista, en una simbiosi d'art urbà original. La ciutat no s'atura, el nou equip de cultura a la regidoria de l'Ajuntament encapçalat pel nou regidor, Raül Palacios, aporta novedoses iniciatives en l'àmbit cultural i que esperem que donguin els seus fruits, com podreu comprovar en les planes interiors de la revista. I malgrat l'austeritat que injustament s'imposa en el nostre país i com no, també a la nostra ciutat -per imperatius legals-, continuen els impulsos culturals, així la presentació de nous llibres que amplien l'extens catàleg bibliogràfic de Tàrraga, el de l'estimat rector Mn. Garriga "Mai no he fet res sol" il·lustra la genial trajectòria del nostre rector que tanta empremta ha deixat entre els targarins, amb un relat amè, farcit d'anècdotes i múltiples històries de solidaritat, servei

i afectuositat; i el de l'església parroquial de Santa Maria de l'Alba, el primer volum de la col·lecció sobre el Patrimoni Lleidatà, editada per la Diputació de Lleida, obra de l'entrançable catedràtic d'història, Ximo Company, i de Maria Garganté i Meritxell Niña, que dedica el volum inaugural a aquest excel·lent temple de la nostra ciutat, catalogat com la capella sixtina catalana, de l'artista Josep Minguell, amb anunci de nous projectes engrescadors. L'activitat cultural tampoc s'ha aturat a l'estiu, el Paupaterres ens ha situat de nou en el mapa musical, i moltes altres iniciatives, lo Clocamoll i tantes més que es succeeixen ininterrompudament, una rere l'altra, sense solució de continuïtat.

També el Centre presenta novetats, l'estrena del nou local a l'edifici centenari del carrer Les Piques, que originàriament adquiriren els nostres fundadors i que després es traspassà al patrimoni municipal, alberga una nova i espaiosa seu, que ens ajuda en la nostra tasca del dia a dia; i també ens situem a les portes dels XVIII premis Culturàlia, on intentarem consolidar el nou format estrenat l'any passat, aportant novetats de les que en tindreu complida explicació en aquest número de la revista, i que en els seus orígens transversals, són els premis de la ciutat de Tàrraga. Recordeu de nou la cita i marqueu-la en la vostra agenda, el 21 de novembre, a les 9 del vespre al Teatre Ateneu: Targarins!!! són els vostres premis!!! Gaudiu-los!!!

sumari

Els articles publicats a *Culturàlia* només reflecteixen l'opinió de qui els signa. El Consell de redacció de la revista es reserva el dret de publicar o no les cartes adreçades al director i de resumir-ne els continguts.

2 editorial La ciutat es mou	3 notícies	4-7 premis culturàlia XVII Premis Culturàlia	8-11 actualitat Murs que parlen
12-13 memòria històrica Recuperant el poble abandonat de Conill	14-15 entrevista Raül Palacios	16 personatges il·lustres targarins Mn. Lluís Sarret i Pons (1880-1936)	
17-21 rutes Alguaire-Almenar Torrec-La Cova de Vansa Prats de Rei-Torre de la Manresana	22 la cuina	23 memòria històrica Centre Comarcal de Cultura de Tàrraga (III)	

culturàlia

Revista cultural de Tàrraga
Núm. 64 | gener- octubre 2015

Direcció
Antoni Palou
Centre Cultural de Tàrraga

Directora executiva
Roser Torruella

Redacció i correcció
Laia Pedrós

Disseny i publicitat
Cristina Castells

Fotografia
Laia Pedrós
Josep M. Martí Carnicer
Jaume Solé

Col·labora
Antoni Palou
Pep Vall
Josep M. Martí Carnicer
Montserrat Florenza

Edició i màrqueting
Informació de Comarques, sl
Av. Catalunya, 65 < Tàrraga
Tel. 973 50 18 78
redaccio@comarquesdeponent.com
www.comarquesdeponent.com

Dipòsit legal: L-1528/98

Text i fotografia: Josep M. Martí Carnicer i Ajuntament de Tàrraga

El Centre Cultural estrena nova seu

El Centre Cultural de Tàrraga disposa des del passat mes de juliol d'una nova seu més àmplia. L'Ajuntament de Tàrraga ha cedit al col·lectiu una sala a la segona planta

de la Casa de Cultura, edifici municipal situat al carrer de Les Piques. L'entitat ja feia ús d'un despatx al mateix immoble des de l'any 1988, també facilitat pel consistori, si bé

amb el temps s'havia quedat petit. El Centre Cultural de Tàrraga quadruplica ara l'espai del seu estatge i podrà usar les noves dependències per fer-hi reunions, catalogar documentació i arxivar publicacions pròpies, com és el cas de la revista *Culturalia*. Així mateix ja hi exposa els diferents dissenys dels guardons *Culturalia*, atorgats per l'entitat des de fa 17 anys.

El Centre Cultural de Tàrraga, que també organitza conferències i sortides a l'entorn, compta actualment amb uns 250 socis.

L'alcaldesa de Tàrraga, Rosa Maria Perelló, va visitar la nova seu del Centre Cultural acompanyada del president de l'entitat, Pep Vall, i el director de la revista i dels Premis *Culturalia*, Antoni Palou.

El Centre Cultural participa a l'acte institucional de la Diada

El Centre Cultural de Tàrraga va participar el passat 11 de setembre juntament amb 22 entitats i partits polítics locals a l'acte institucional de l'Ajuntament de Tàrraga amb motiu de la Diada Nacional de Catalunya. La

convocatòria va tenir a la plaça de Rafael Casanova, on de forma permanent oneja una estelada.

Les ofrenes florals davant el monument als màrtirs de l'Onze de Setembre del 1714 van ser el moment més emblemà-

tic de la trobada. El procés sobiranista i les referències al 27-S van acaparar els missatges expressats pels participants. L'acte de la Diada a Tàrraga va dedicar també enguany un homenatge al músic Jaume Oliveres, antic director de la Coral Bona Nova i qui va morir fa uns mesos. Músic sempre disposat a col·laborar amb la ciutat, Oliveres era molt estimat a Tàrraga i va participar a la Diada en nombroses ocasions. Així, la Coral Bona Nova va interpretar en la seva memòria la peça *Encisadora* d'Ortega Monasterio. La mateixa agrupació polifònica, com és costum a la capital de l'Urgell, va tancar l'acte de la Diada entonant l'himne *d'Els Segadors*, ara sota la direcció de Pascual Heras.

El president del Centre Cultural, pregoner de la Festa Major de Claravalls

El president del Centre Cultural de Tàrraga, Pep Vall, va ser el pregoner de la Festa Major de Claravalls, nucli agregat de la capital de l'Urgell, el passat 7 d'agost. Es dona la circumstància que és la seva localitat natal.

En un discurs davant unes 400 persones, Pep Vall va recordar de forma breu la història del castell de Claravalls amb els seus

1000 anys d'existència, els bars i botigues que hi havia al poble quan ell encara hi vivia així com algunes anècdotes. També va parlar dels canvis que ha viscut Claravalls amb el pas del temps i va recordar alguns dels jocs tradicionals en els que ell mateix havia jugat.

A l'acabar el pregó, es va celebrar un sopar de germanor.

premis Culturàlia

Foto de família dels homenatjats amb les autoritats i membres del Centre Cultural.

XVII Premis Culturàlia

Text: Ajuntament de Tàrraga
Fotografies: Jaume Solé

El Centre Cultural de Tàrraga reconeix des de fa 17 anys la tasca social, cívica i cultural realitzada per persones i entitats de la ciutat i de la comarca de l'Urgell. El 2014 es van entregar un total de cinc guardons en un acte que va estrenar nou format i va iniciar una nova etapa amb molt d'èxit. Així, els guardons es van lliurar el 15 de novembre al Teatre Ateneu en una gala oberta al públic en general. La convocatòria va aplegar unes 400 persones. El Centre Cultural va optar per oferir una cerimònia més àgil i dinàmica que va estar acompanyada d'una creativa escenografia a càrrec del targari Llorenç Corbella i la incorporació d'audiovisuals per descriure la trajectòria dels homenatjats.

premis Culturàlia

Iolanda Santiveri i Marc Andreu van presentar la gala.

Pel que fa als guardons s'ha de destacar l'homenatge a la popular periodista Mònica Terribas, conductora del programa El matí de Catalunya Ràdio. Aquesta fou reconeguda amb el Premi Culturàlia en la categoria intercomarcal. D'arrels segarrenques, Terribas va qualificar d'"apassionant" la tasca desenvolupada per la gent de Lleida i va fer una crida perquè aquest territori deixi de ser "injustament invisible per a la resta de Catalunya". El guardó al targari fora vila fou per l'enginyer informàtic Josep Maria Ganyet, especialista en intel·ligència artificial i creador de la campanya Keep Calm and Speak Catalan. En el seu parlament, Ganyet va llançar la proclama que "les noves tecnologies ens permeten no només explicar el món sinó també arribar a canviar-lo".

El veterà metge targari Jordi Castellà, ja jubilat, fou un altre dels guardonats de la 17a edició dels Culturàlia amb el premi a la persona. Professional de la medicina durant 37 anys, la seva tasca ha excel·lit per la dedicació propera a les persones i a les entitats de la ciutat. Castellà va reivindicar "el factor humà" com un dels pilars de la praxis mèdica.

La periodista Mònica Terribas fou reconeguda amb el premi intercomarcal.

L'enginyer informàtic Josep Maria Ganyet va rebre el guardó al targari fora vila.

El veterà metge targari Jordi Castellà va recollir el premi a la persona.

premis Culturàlia

El premi comarcal fou pels Amics de l'Arquitectura Popular.

Els Culturàlia van reconèixer també els Amics de l'Arquitectura Popular amb el premi comarcal, els quals lluiten per preservar les construccions de pedra seca de la zona, i la Residència de la Gent Gran Sant Antoni de Tàrraga amb el guardó a l'entitat, centre centenari amb 45 treballadors que presta servei d'atenció a una setantena de persones.

La gala va viure moments molt emotius. Va sobresortir l'homenatge pòstum a Albert Rosinés, regidor de Cultura de Tàrraga qui va morir el 31 d'octubre del mateix any. La presidenta del Grup de Teatre BAT, Teresa Robert, va rememorar la contribució de Rosinés al teixit associatiu mentre s'evocava la seva figura mitjançant fotografies. Per la seva part, el president del Centre Cultural de Tàrraga, Pep Vall, va subratllar la significació d'iniciatives com els Culturàlia "per posar de relleu l'esforç i la solidaritat de la nostra gent".

La gala es va completar amb les interpretacions musicals dels Perifèrics i una exhibició de cultura popular a càrrec de Guixanet. Una altra novetat fou el guardó en si, una escultura de forja de l'artista targarí Josep Castellana. És feta de bronze, de 30 centímetres d'alçada i 8 quilos de pes. Els Culturàlia sumen des de l'any passat la col·laboració de l'Ajuntament de Tàrraga en tasques d'organització.

La residència de la Gent Gran Sant Antoni va recollir el guardó a l'entitat.

La gala va fer un homenatge pòstum a Albert Rosinés.

La gala va reunir unes 400 persones al Teatre Ateneu.

La part musical va arribar de la mà dels Perifèrics.

Murs que parlen

Tàrraga impulsa el projecte STRETRRG amb l'objectiu de posar en valor i donar a conèixer l'art urbà

Obra d'un artista internacional. Sens OC,
al pàrquing de l'Avinguda de Catalunya.

Mural en homenatge al músic Ramon Carnicer, al carrer dels Capellans, obra de Josep Rodríguez 'Tope'.

El patrimoni artístic que es manifesta en l'espai públic de qualsevol ciutat és immens. De fet si tenim un dia vagarós i ens dediquem a passejar per un carrer d'una ciutat qualsevol segur que descobrim un mur en el qual abans no ens havíem fixat i ara de cop i volta ens parla, ens transmet un missatge. Aquest és l'objectiu de l'art de carrer, arribar a tota la població, sense que aquesta hagi de desplaçar-se als museus per gaudir d'allò que moltes vegades no entenem i que s'anomena art. L'Ajuntament de Tàrraga hi creu i per això acaba de posar en marxa un projecte que, sota el nom d'STREETRRG, pretén posar en valor i difondre l'art urbà de la ciutat. El gerent de l'àrea de Cultura, Pau Llacuna, revela que "volem que els carrers i places de Tàrraga esdevinguin museus a l'aire lliure". Llacuna també explica que "l'Street art és una tasca col·lectiva en l'acció i en la contemplació. És, per tant, un esforç que demostrar que allò que és bo individualment és bo per a tots"

STREETRRG s'ha desenvolupat en els darrers mesos. D'entrada s'ha restaurat les escultures, grafitis... ja existents a la ciutat, s'han catalogat i s'ha editat un llibre dins la Col·lecció Natan que s'utilitza com a nova eina per promoure turísticament la capital de l'Urgell a partir d'uns itineraris que s'han dissenyat per a l'ocasió. En total, s'ha catalogat 65 elements artístics. El llibre és obra de l'escriptor Xavier García a partir d'un inventari de Daniel Sánchez Martínez encarregat pel Museu Comarcal de l'Urgell.

Noves creacions

Com a punt destacat, en el marc del projecte STREETRRG, s'han creat quatre grans nous murals amb la tècnica del grafit. El primer d'aquests es pot veure en una de les parets de l'Espai MerCAT. Es tracta d'un mural d'uns 30 metres quadrats, obra de l'artista barceloní Sixe Paredes, on ha compostat un grafit abstracte de formes geomètriques, inspirat en cultures primigènies que, segons ell, "entén la població a nivell universal".

El segon mural, obra de Josep Rodríguez 'Tope', es troba al nucli antic de la ciutat i està dedicat al músic Ramon Carnicer (1789-1855), fill insigne del municipi. El grafit, de 161 metres quadrats, s'ha plasmat a la confluència dels carrers Capellans i Sant Joan, just a pocs metres de la casa on va néixer el compositor. El tercer grafit és obra de Javier Morillas

Mural dedicat a l'escriptor Manuel de Pedrolo, a les cruïlles entre l'Avinguda de Catalunya i de Balaguer.

Record del Carnestoltes, al carrer de la Cendra.

Centre d'Entitats, projecte de Carmina Castelló i Bepo Sanmartí.

Murals de ceràmica fets pel verduni Enric Orobitg.

'Snap' i està dedicat a l'escriptor Manuel de Pedrolo (1918-1990). El mural es troba a la cruïlla entre les avingudes de Catalunya i de Balaguer. D'aquesta forma, Tàrrrega ret tribut a Pedrolo commemorant el 25è aniversari de la seva mort. El mural, que ocupa 200 metres quadrats, es completa amb una de les frases de Pedrolo: "Entre la intransigència i la feblesa, la flexibilitat".

La darrera proposta és obra del jove mexicà Edgardo Ortiz, conegut sota el nom artístic de Sens OC. El mural està en una de les parets que flanquegen l'accés al pàrquing municipal de l'avinguda de Catalunya. La participació de Sens OC a l'STREETRRG obeeix als contactes establerts entre Tàrrrega i la ciutat mexicana

de Querétaro, un dels focus culturals del país centreamericà. Sens OC ha dibuixat la figura d'un indi mexicà de l'època prehispànica, guarnit com els dansaires d'un dels pobles indígenes del país. L'autor vol vincular així el seu mural amb les arts escèniques que promou FiraTàrrrega, un dels signes d'identitat de la capital de l'Urgell. Altres propostes sorgides en els darrers mesos són un nou mural que llueix les lletres de l'abecedari en una de les parets de l'aparcament públic de l'Espai Fassina, vora l'estació d'autobusos. Aquest és una obra col·lectiva de sis artistes gràfics: Tope i Snap (membres de La Reserva de Tàrrrega), Peon (Mollerussa), Raso (Barcelona), Giore i Chema-B (Igalada). També s'ha de destacar la curiosa pro-

posta que van fer en la passada edició de FiraTàrrrega l'artista visual Quim Moya i el fotògraf Oriol Segon. Van enganxar en set punts diferents de la ciutat autoretrats de diversos targarins que van voler participar en el projecte 'Presentis' i que després van intervenir amb pintura. Algunes d'aquestes imatges ja han desaparegut però altres formen part d'aquest art urbà que Tàrrrega reivindica.

En definitiva, l'STREETRRG és un projecte realment interessant que ajudarà a protegir i mantenir aquest curiós patrimoni cultural i històric a la vegada que el donarà a conèixer arreu. Com diu Susana Tamaro: "sense veure res del que ens envolta, potser continuem respirant, però estem morts".

Un moment de l'elaboració de L'abecedari, a l'Espai Fassina.

Monument als Països Catalans, al Pati.

Canoa 'tunejada' de l'Ermengol, al Centre d'Entitats.

Obra de l'extremeny Rufino Mesa, que va participar en la ja desapareguda Fira de l'Escultura.

L'art de carrer té història

El projecte pot semblar innovador però no ho és tant ja que a Tàrrrega la sensibilitat per l'art ve de lluny. Al segle XV, els targarins per fer la seva creu de terme van triar Pere Joan, un dels millors escultors de l'època. A final del segle XIX, la Societat Econòmica Amics del País va fundar una Escola d'Arts que amb la República va passar a ser l'Escola d'Arts Aplicades i Oficis Artístics, i avui s'anomena Escola d'Arts i Superior de Disseny Ondara.

Amb la recuperació de la democràcia als anys 80, Tàrrrega ja va fer una revolució utilitzant el carrer en el món de l'art. El lema 'El carrer també és casa nostra' va quallar en una societat que es descobria a si mateixa. La Fira del Teatre però també la fira de l'Escultura al Carrer, accions com 'Ompliu els balcons de flors', Fracóc-Aplec del còc, Carnestoltes, Festes Majors, Nit del Tararot, Aplec de Sant Eloi... fan que Tàrrrega es busqui i es trobi al carrer.

Recuperant el poble abandonat de Conill

Conill és un nucli que pertany al municipi de Tàrraga (fins l'any 1969 pertanyia a la Figuerosa), que es troba a 5 quilòmetres de la ciutat. Fou conquerit al voltant de l'any 1075 pel comte Ermengol IV d'Urgell i des del 1980, quan se'n va anar el seu últim veí, es troba deshabitat. Des de llavors hi ha hagut diferents propostes per revitalitzar-lo encara no han arribat a bon port. Ara Emili Vives, propietari del poble nudista del Fonoll (Conca de Barberà), ha comprat tota la localitat excepte una casa (Cal Cinca), amb l'objectiu de rehabilitar-lo i convertir-lo en apartaments per a artistes i artesans.

Conill està format per cinc grans cases (Cal Palou, Cal Pont, Cal Cinca, Cal Vilafranca i Cal Frare), una església romànica i una petita plaça. Cal destacar que al poble, actualment gairebé en runes i documentat al segle XII, existia antigament un acord segons el qual no era permès edificar una altra casa, motiu que suposadament va contribuir a la seva abandonat.

Actualment Conill es troba en un estat força ruïnós perquè poc després del seu abandonament, el desmantellament fou exagerat i tot fou saquejat. De fet, al Parc de Sant Eloi de Tàrraga s'hi pot trobar la premsa i el molí de l'oli de Cal

Palou, la casa considerada més forta de la localitat.

Seu d'artistes i artesans

Vives va adquirir Conill l' 11 de febrer de 2015 al promotor immobiliari Jorge Rovira, qui va comprar el poble fa una dècada per tal d'habilitar un hotel rural que no es va dur a terme.

Vives ha explicat que necessitarà almenys quatre anys per poder rehabilitar i recuperar tot el poble. De moment, ha condicionat un petit espai perquè pugui anar a viure-hi un voluntari i evitar els robatoris i actes vandàlics. De fet, a l'entrada de Conill hi ha un gran cademat

m

memòria històrica

que impedeix el pas i diversos cartells en els quals es pot llegir: 'Propietat privada. Prohibit el pas. Denunciem infractors (mini Càmeres ocultes)'. La imatge que donen és que més que un poble sembla una rígida propietat.

En referència al projecte dels habitatges amb tallers i estudis per a artistes, Emili Vives ha explicat a CULTURÀLIA que està redactant un pla especial urbanístic seguint les directrius de l'Ajuntament de Tàrraga per tal de rehabilitar i convertir les velles cases d'aquest nucli agregat en apartaments per a artistes i artesans. Vives ha revelat que el consistori l'obliga a mantenir l'arquitectura i el patrimoni de Conill.

El propietari de Fonoll ha dit que li fa molta il·lusió aquest projecte, "donar de nou vida a un poble amb molt d'encant". Quant a la capacitat, Vives ha assegurat que segons Urbanisme Conill pot albergar 60 habitatges però "el projecte no és especulatiu, sinó de vida".

Projectes inacabats

Des de la seva abandó, l'any 1980, s'han impulsat diferents projectes per tal de repoblar el nucli de Conill tot i que cap s'ha consolidat. Tan sols 9 anys després que marxés el seu últim veí es va proposar convertir Conill en un centre de rehabilitació per a toxicòmans, projecte que va ser rebutjat per la ciutadania. Ara fa 10

anys va comprar 4 de les 5 cases de Conill l'empresa Rovira Gestió d'Iniciatives SL amb la finalitat de construir un hotel rural, i el 2010 la Generalitat va anunciar que Conill seria rehabilitat com un centre d'interpretació dels secans i de les aus estepàries ja que el nucli es trobada dins l'espai de la Xarxa Natura 2000 i és zona especial de protecció d'aus (Zepa). L'últim projecte anunciat a prop de Conill, que de moment segueix en peu, és la construcció d'una planta de compostatge al terme municipal d'Ossó de Sió. De fet hi ha la plataforma Salvem els Plans de Sió que l'any passat va organitzar una caminada reivindicativa fins a prop de Conill per mostrar el rebuig a aquesta planta.

Raül Palacios

Text i fotos: Laia Pedrós

El Raül Palacios, amb 27 anys, és actualment el regidor més jove de l'Ajuntament de Tàrrrega. Combina la seva feina de consultor polític a Barcelona amb la gestió de la cartera de Cultura. També és el quart tinent d'alcalde. Una experiència que valora molt gratificant i positiva malgrat assegura que es tracta de moltes hores de feina per coordinar persones, entitats... i aconseguir que tot surti a la perfecció.

El Raül també està vinculat al teixit associatiu de la ciutat, és membre de l'Associació Agrat, de l'associació cultural Guixanet, de la Unió Esportiva Tàrrrega i de l'associació dels Amics de l'Arbre. A més, és músic cantautor, l'any 2010 va publicar el disc *Paraules*, produït per Pep Sala (SAU).

Com valoren els primers mesos de regidor a l'Ajuntament de Tàrraga?

De fet era el primer cop que anava a les llistes de CiU a Tàrraga. És cert que ser regidor d'una ciutat de les dimensions de Tàrraga implica molta feina però la faig amb moltes ganes i il·lusió. Estar al capdavant de la Regidoria de Cultura a Tàrraga significa que has de realitzar moltes reunions amb persones, entitats... són moltes hores de feina per tal que tot surti bé. Malgrat tot això, l'experiència està sent molt positiva. És nou per a mi el fet de ser regidor, no ho havia sigut mai, però és una experiència molt gratificant. De moment la feina compensa.

Ja l'anterior equip de govern amb Albert Rosinés al capdavant, va apostar per donar un pes significatiu a l'àrea de Cultura. Per quin motiu se li dona aquesta força?

Perquè com a equip de govern i com a partit, creiem que la cultura és una feina fonamental de cohesió social i de reactivació econòmica. La cultura no només cohesiona i ajuda a les entitats de la ciutat i dels països sinó que també genera llocs de treball, oportunitats de feina... Tàrraga, en aquest sentit, destina bona part dels recursos dels pressupostos a promoure activitats culturals i també, òbviament, a FiraTàrraga, que és una de les principals apostes de la ciutat.

En quant a equipaments, disposeu del Museu Comarcal de l'Urgell, el Museu de la Mecanització Agrària J. Trepà, la Sala Marsà... com es coordina tot plegat?

Doncs amb molta preparació. Per aquest motiu hem impulsat un document conjunt titulat 'Línies de treball - Cultura Tàrraga 15/19', que està a disposició de totes les entitats i associacions. Ara mateix al Teatre Ateneu i a l'Espai MerCAT ja estem programant actuacions per al setembre de l'any que ve, quan encara falta pràcticament un any. L'any 2014 el Teatre Ateneu va estar ocupat 108 dies, una mitja de dos dies per setmana, és a dir, cada tres dies un d'ocupat, mentre que l'Espai MerCAT va tenir una ocupació de 232 dies, una mitja de més de quatre dies per setmana. Amb aquestes xifres cal que tinguem tècnics que facin molt bé la seva feina i que estiguin al peu del canó i també una ciutat que tiri també del carro, com de fet succeeix a Tàrraga. Pel que fa al nombre d'exposicions, l'any passat entre la Sala Marsà i el Museu Comarcal de l'Urgell en vam acollir una vintena de diferents.

Una de les joies de Tàrraga és l'exposició permanent 'Tragèdia al Call. Tàrraga 1348' entorn la qual organitzeu cicles de conferències. Té la demanda que esperàveu?

La 'Tragèdia al Call' és un dels tres projectes referencials

de continuïtat que tenim, juntament amb FiraTàrraga i el Museu de la Mecanització Agrària Cal Trepà. A aquesta exposició permanent li donem una gran importància, té una gran acollida i com que explica un fet molt relacionat amb drets humans, la matança de jueus per una qüestió religiosa fonamentalment, ens dona molts elements per a poder-hi dialogar. És una de les joies que tenim i la veritat és que ja hem dissenyat un projecte per impulsar-lo. Properament en revelarem els detalls.

Comentes que heu dissenyat les línies de treball en Cultura per als propers quatre anys. Hi ha alguna novetat destacable?

Pel que fa al mètode, a la manera de funcionar, pretenem reforçar la col·laboració/participació amb les associacions de la ciutat. I pel que fa a línies de llarg recorregut m'agradaria destacar una de les meves propostes que és convertir la Nit del Tararot, que se celebra per la Festa Major de Maig, en un autèntic projecte referencial dins Catalunya, aquest és el repte.

Què es coneixi com la Patum de Berga, l'Aquelarre de Cervera...?

Potser les comparacions no són molt adequades sinó que hem de fer el nostre propi camí, però com a objectiu, aquest seria esdevenir una festa de cultura popular i tradicional de referència al nostre país. Aquesta és una de les intencions, una altra és entrar a fons amb el binomi cultura-gastronomia. El paper de la cuina que fem a Tàrraga, on tenim una gran varietat gastronòmica, així com la que es fa als diferents països d'arreu del món i que també tenim present a la ciutat gràcies a una societat diversa i plural. Aquest és un dels ítems que pretenem potenciar, la relació entre cultura i gastronomia.

Hi ha alguna idea concreta?

De moment encara no hi hem aprofundit. Només puc avançar les dues noves línies en les quals treballarem: que la Nit del Tararot esdevingui una festa de cultura popular i tradicional de referència a Catalunya i potenciar el binomi cultura-gastronomia.

El proper 9 d'octubre comença la 21a temporada estable de teatre. Com es presenta?

Els caps de cartell són el darrer monòleg de Berto Romero i l'adaptació d'Oriol Broggi amb Clara Segura i Pablo Derqui sobre la lloada pel·lícula *Una gionarta particolare*. És una programació molt diversa, amb 9 muntatges escènics, que pretén arribar a públics diferents, així hi ha des de comèdia, monòlegs, drama... És la 21a temporada de teatre i l'objectiu és que continuï sent un referent i es consolidi encara més a la ciutat. Respecte passades edicions, marca una línia continuista.

p

ersonatges il·lustres targarins

Text: Gener Gonzalvo
Fotografia: Arxiu Comarcal de l'Urgell

Mn. Lluís Sarret i Pons (1880-1936)

Al llarg del segle XX hi hagueren a Tàrrrega un sèrie de persones que per raons casuals, no eren nadius d'aquí, però per causes diverses, passaren la vida professional a Tàrrrega. En el camp de la història, de les lletres, de l'arqueologia, en tenim noms il·lustres. Recordem el popular savi Joan Tous i Sanabra, procedent del Pla de Sta. Maria, a l'Alt Camp l'historiador i arxiver Josep M. Segarra Malla, autor dels tres voluminosos llibres de la "Història de Tàrrrega, amb els seus costums i tradicions". La llista encara és més llarga, però finim aquí.

Un servidor, quan l'any 1986 va accedir a la plaça de director de l'Arxiu Comarcal de Tàrrrega, remenant els papers dels arxivers que em precediren, em van cridar l'atenció notablement els de mossèn Lluís: Aquell home, que dominava el llatí medieval, desxifrava perfectament les lletres antigues (tècniques que es coneixen amb el títol genèric de "paleografia"), i adquirí, de la mà de son pare, el medievalista manresà Joaquim Sarret i Arbós. Aquest eminent i conegut historiador, féu del centre arxivístic de Manresa, un lloc on hi acudien constantment joves investigadors, orientacions en les seves recerques, redactats de tesis doctorals, etc. Era, sens dubte, l'època daurada de la recerca històrica, com a arxius a destacar que citem: Els múltiples arxius barcelonins, Vic, Olot, Sant Joan de les Abadesses, Girona, etc.

De fet, però, mossèn Sarret tenia un càrrec diferent, i és el que el va portar aquí a Tàrrrega: Era organista. En

concret va venir aquí, en deixar la plaça de beneficiat organista de la històrica parròquia barcelonina del Pi. Com a músic, destacà com a compositor, amb temes que foren sovint publicats. Gairebé tots eren de temàtica religiosa. A Tàrrrega, composà els Goigs de la Mare de Déu Dolors, i també els del "Sant Crist Trobat". I substituï al Mestre com a director de l'Orfeó Nova Tàrrrega. Mossèn Sarret era un bon bibliòfil. Amb el magnífic impressor F. Camps Calmet, va editar el que per ara ha estat el gruix més potent i exquisit de la bibliofília: Sense cap mena de dubte, el gran volum "Privilegis de Tàrrrega", amb pròleg del destacat historiador cerverí, Agustí Duran i Sanpere, Sarret edità una petita joia de la nostra bibliografia: "Nobiliari targari". A banda de tot, Sarret col·laborà molt sovint als setmanaris targarins: "Crònica Targarina", i partir del 1934, amb la més conservadora "Acció Comarcal".

I arribà la guerra de 1936. No entraré en detall sobre l'assassinat d'un capellà d'aquell temps, un incansable treballador de la cultura, i com que és una mica la manera que jo també estimo aquesta ciutat que no és la meua, he volgut retre-li aquest homenatge, per tal que no resti del tot en l'oblit.

Però no vull acabar aquestes notes d'una manera tan negra. Si aneu a l'arxiu o la biblioteca, a qui els agradi el llibre, podreu comprovar encara d'altres llibres escrits per mossèn Sarret, ho deixem al vostre enginy, busqueu-los i allí els trobareu.

Descobertes de l'entorn: Alguarie - Almenar (21 de setembre de 2014)

Text i fotos:
Antoni Palou Català

Descobrim el Segrià, Alguarie i Almenar, paratges alhora propers i a la vegada llunyans, impregnats d'un cert surrealisme com després veureu.

Plovisqueja, és un dia gris, sembla que s'acaba l'estiu però tampoc ens deixa; arribem a Alguarie, i a la rotonda de l'entrada sud, prenem la carretera cap a l'esquerra que ens durà cap a l'aeroport; la via emprèn una forta pujada i dalt de tot, dividim al fons l'aeroport amb la inconfundible terminal i torre de control tapissada d'aquests colors verd marró i ocre, absolutament integrats a l'entorn. Esmorzem al bar de la terminal, en Massimo ens atén molt professionalment ja que exceptuant dos senyors, un guàrdia civil i nosaltres, som els únics clients de tot l'aeroport; ens mostra un local adjacent al bar, tocant a les pistes, disponible per convencions i festes familiars... Ens espera el Director, ens explica breument els detalls de l'infraestructura, i en grups de cinc, ens permet pujar a la torre de l'aeroport, a la desena planta on hi ha la sala de control; la vista des de dalt és impressionant, només la Seu Vella de Lleida està a la seva altura, i la panoràmica de les pistes i de tot l'entorn del recinte ens permet contemplar a vista d'ocell no solament l'aeroport, sinó tota la plana de Lleida; no podem descriure les instal·lacions de la sala per raons de seguretat... Ens comenta que les pistes d'aterratge/enlairament poden suportar 20 operacions per hora com a màxim, i és el que va costar més de tot l'aeroport (és l'única part de l'aeroport que està finalitzada), i si bé la terminal és petita, és del tot suficient pel tràfic existent (ara 1 vol a Mallorca setmanal), en un futur, si les necessitats ho exigeixen, es pot ampliar per mòduls la terminal. La instal·lació és excel·lent però la utilitat i el cost s'allunya del sentit comú, hereu d'un temps on semblava que les inversions mai s'havien d'acabar..., tanmateix, com he dit inicialment, un escenari del tot surrealista.

Anem cap a Alguarie, i al mirador del Sagrat Cor, on la imatge del Crist, assentat en una peana neogòtica –sortida del pati del seminari de Lleida–, s'imposa sobre la població, curiosament l'any 1996 un llamp va partir la imatge, avui reconstruïda; continuem a les alçades, com a l'a-

Alguarie: Església de Sant Sadurní vista des de dalt del mirador del Sagrat Cor.

Aeroport d'Alguarie: pistes d'aterratge des de dalt de la torre de control.

roport, i la visió panoràmica de la plana regada de Lleida seria excel·lent si el dia acompanyés, no és així; alguns baixen a peu les nombroses escales que duen fins al poble en un recorregut serpentejant, acollidor i farcit de vegetació casolana: Timó, farigola i herbes aromàtiques.

Sortim cap a Almenar, optem per passar per la N-240, ja que també ho hauriem pogut fer per l'autovia de 2 sentits i 4 carrils que comunica les dues poblacions i que no du a cap més lloc, un altre escenari surrealista digne de les millors pel·lícules de Berlanga i que et fa reflexionar fins on ens pot portar l'absurd dels temps actuals.

Almenar és una bellíssima població, amb molts carrers fortament costeruts i que obliguen als seus vilatans a estar en una bona forma i excel·lent estat de salut; celebren la Festa Major de tardor, i l'impressionant església gòtica de Santa Maria acull la Missa Major, amb especial

Almenar: Església gòtica de Santa Maria (s.XIV).

protagonisme de la Principal de la Bisbal en els cants, tot plegat, en una cerimònia acollidora i solemne a la vegada. L'església és sensacional, gòtica del s. XIV, d'una sola planta i assentada dalt d'un turó; és molt llarga, 40 metres, amb un espectacular campanar de 60 metres bastit el 1740 i coronat per un àngel giratori de bronze; reformada en estil neoclàssic, conserva encara les tres naus i les nou capelles, em crida l'atenció les rajoles decoratives que recorden la tradició musulmana de la població; malgrat els diferents estils arquitectònics, projecta una sòlida i unitària actuació; en sortir de la parròquia, la Casa de la Vila ens espera a l'altre costat de la plaça, també d'estil neoclàssic.

La primera descoberta ha estat diferent, la plana de Lleida alberga tresors com les viles d'Alguarie i Almenar, i escenaris surrealistes que formen part d'aquests paratges, en notable contrast al ric patrimoni històric del seu entorn.

Tòrrec i la Cova de la Vansa (19 de d'octubre de 2014)

Text: Antoni Palou Català
Fotografies: Josep M. Martí Carnicer

La descoberta d'avui ens portarà a la comarca de la Noguera, a Tòrrec, antigament integrada a la Baronia de la Vansa juntament amb Lluçars i Boada. És un petit poble pintoresc incrustat en plena serralada del Montsec, aquesta línia avançada dels Pirineus que tenim la sort de poder divisar des de Tàrraga. El temps és excel·lent malgrat el calendari, ens dirigim cap a Artesa, ens desviem cap a Tremp, i ben enmig del port de Comiols, passat Montargull, prenem el desviament a l'esquerra que ens durà cap a Tòrrec, que ja es veu dalt d'un penya-segat, amb dos barrancs imponents a banda i banda. Esmorzem al bar del poble, on amablement ens atenen, passegem pels seus carrers empedrats, amb molts racons encisadors on tant aviat pots veure una heura que trepa per un mur de pedra antiga, com geranis penjats d'un balcó, en un conjunt realment pintoresc. A la sortida del poble hi ha l'església parroquial dedicada a Sant Isidre Llauredor; a l'esquerra, surt el camí de ferradura que ha de dur-nos a la cova; anem baixant la vall sense deixar el camí, arribem a una fondalada, travessem el riu Fontfreda i continuem a la dreta, pugem el petit turó i passada una granja, veiem la cova al davant però un barranc no ens hi deixa baixar; parlant amb un pagès, ens adonem que hem errat el camí, ja que enlloc d'enfilat el barranc Fontfreda, hem seguit per l'altre barranc anomenat de Planes; desfem el camí fet, i en arribar de nou al riu Fontfreda, anem pujant per la muntanya sense saber realment on anàvem; de sobte, al fons, per fi, veiem el camí de la cova. És un corriol estret, i el tub negre que du l'aigua dalt al poble ens servirà de guia; anem enfilant el barranc de Fontfreda, l'entorn és feréstec, pins pinyoners, molt boix, timó, farigola i romani aromatitzen els nostres passos, veiem al davant la cova de La Vansa però per arribar-hi cal baixar fins al fons del barranc. Travessem el rierol, veiem que el tub d'aigua està rebentat sortint l'aigua a molta pressió i enfilem cap amunt, el camí és ple de vegetació: boix, matolls, esbarzers que ens dificulten el pas, si bé les olors de

Un dels racons encisadors de Tòrrec.

farigola, sajolida i romani contraresten les dificultats, continuem amunt, arrapats al cingle i arribem a la cova; trobem aquestes construccions que abans aixoplugaven els habitants de Tòrrec i que foren habitades fins a meitat del segle passat; impressiona contemplar aquestes construccions humanes dins la roca, un corral pels animals, una casa de dues plantes amb la seva cuina i celler –anomenat trull– de grans dimensions, més avall l'església avui derruïda; llurs parets encara desprenien humanisme. Descansem i prenem un altre camí de tornada, sortim al barranc de Fontfreda i anem baixant seguint les fites del camí, tornem a trobar el rierol, el travessem i enfilem cap a Tòrrec; el corriol estret ens va conduint cap dalt, i després d'una forta pujada, arribem a les primeres cases del poble i a l'església de Sant Isidre sense cap dificultat. Pugem als vehicles i per un camí rural, passem per Lluçars i travessant el riu Boix, arribem a Vilanova de Meià; dinem al restaurant Racó del Montsec on ens tracten molt bé. La descoberta d'avui no ha estat exempta de dificultats, com diuen els

Església de Sant Isidre Llauredor.

de Tòrrec: "a La Vansa no s'hi entra per terra ni per mar... sinó com se pot" i així va ser, natura viva, paisatges feréstecs, barrancs, balms i antiga humanitat que ens recorden els nostres humils orígens. 🌿

Prats de Rei i Torre de la Manresana

(23 de novembre de 2014)

Text i fotografia:
Antoni Palou Català

Prats de Rei, plaça Major porticada.

De nou enfilem els passos cap aquell indret que tant ens agrada, la Segarra Alta o també anomenada Anoia Baixa, aquesta vegada a Prats de Rei i la Torre de la Manresana. Arribem de bon matí, a l'antiga "Prats de la Segarra", allí ens espera la Dolors Làzaro que ens guiarà per diversos indrets de la localitat. En primer lloc, l'església de la Mare de Déu del Portal (s XVIII), santuari marià; a la mateixa plaça d'accés s'hi han trobat recentment unes restes ibèriques de l'antiga muralla i fossar que permeten datar l'origen de la vila al s. V aC, troballa d'extraordinària importància que permetria corroborar la idea que el poblat ibèric de "Sikarra" quedava ubicat a l'actual Prats de Rei. Entrem a l'església, a la qual els vilatans hi tenen molta devoció (moltes noies allí s'hi volen casar) i a la seva verge, gòtica de finals del XIV, a la qual li agraeixen que els lliurés de la pesta l'any 1761; seguim endavant pel casc antic cap a l'església parroquial de Santa Maria (finals del s XVII), edifici d'una sola nau i sis capelles laterals, a l'entrada, es pot contemplar una reproducció de les 5 làpides sepulcral romanes; a l'interior s'hi conserva el capitell original de la creu de terme i una pica baptismal barroca. El recinte és imponent,

ens crida l'atenció una mena de roda amb campanes petites molt especial que es pot voltejar i sona molt bé. Ens comenten que cada any fan una missa en occità (la propera el dia 11 de gener). Sortim fora i allí ens espera la magnífica plaça Major porticada, sota un dels porxos podem admirar adossada al mur, una font amb quatre brocs, i al seu damunt, un mural de ceràmica molt original on consten detallats tots els indrets d'aquesta vila. Anem després al museu municipal Josep Castellà, que deu el seu nom a aquest il·lustre ciutadà de Prats que dedicà gran part de la seva vida a l'estudi del seu passat, recollint totes les troballes d'excavacions arqueològiques al municipi i el seu entorn, en destaca una col·lecció singular de vasos etruscos, restes ibèriques, peces i documents de la guerra de successió, i una sala dedicada a l'antic cinema de Prats, del que es conserva el projectador, un tros de la pantalla i les cortines, i altres records, rememorant l'antiga sala-teatre on ara hi ha ubicat aquest museu, seu de la Cooperativa Agrícola "La equitativa". Sortim a fora, ens dirigim cap a la Torre de la Manresana prenent la sortida nord del poble per un sender estret que arranca d'una antiga masia situada als

afores i que es va obrint pas pels marges dels camps, tapissada de fulles que han caigut a la tardor dels roures que creixen al voltant del camí, al costat de les alzines i carrasquers que mantenen el seu fullam perenne, esperant passar una altre hivern; arribem a la Torre de la Manresana, a més de la Dolors, també ens espera la Rosa que ens guiarà per tot el recinte. El monument forma part de la xarxa de torres de guaita pròpia d'aquestes terres de frontera, bastida als s. XI-XII, de 21 metres d'alçària, llueix imponent sobre aquest decisiu escenari de la guerra de 1714 i que fou punt d'observació dels exèrcits austriacistes. S'hi accedeix primer per unes escales circulars exteriors de metall, fins arribar a la porta de la torre situada a 11 metres d'alçada, on dins, hi ha una altra escala metàl·lica que et mena fins dalt. Els seus murs es van fent més prims a mesura que pugés, i a dalt, la panoràmica és immensa, tota la Segarra, al fons la plana d'Urgell, i a l'altre extem, flanquegen les muntanyes del Pirineu i Montserrat. Baixem fins baix, i ens projecten un vídeo de la guerra de successió, on es ressalta la importància de Prats de Rei en aquest conflicte bèl·lic, on la resistència del nostre país s'hi pronuncià expressament, resistència que encara perdura a data d'avui. També visitem la petita església de Sant Andreu, primer romànica i després barroca a resultes de la refeta del s. XVII, s'hi conserva miraculosament un retaule barroc que es va salvar dels estralls de la guerra civil per la decidida actuació dels masovers i arrendataris de la finca. Ens acomiadem de la Rosa i la Dolors, i desfem el camí de nou cap a Prats de Rei, on hi dinem.

La descoberta d'avui ha estat eminentment cultural, aquesta històrica vila enclavada en aquesta petita vall formada pel curs del riu Anoia, ha estat escenari de nombroses cultures, des de la ibèrica, passant per la romana i altres, escenari de moments històrics transcendents per la nostra història i bressol de la Segarra històrica que tant ens agrada. 📍

De la Cardosa cap a Riudovelles passant per Mon

El nostre entorn immediat, del cor de la Segarra cap al ben mig de l'Urgell en un curt recorregut però atapeït de castells, poblets, refugis i natura. El temps ens ha donat una petita treva, la neu, la pluja i les gelades s'han apartat per donar pas a un sol radiant que ens marca l'inici del recorregut, si bé després se'ns ha colat un convidat inesperat, un vent fred que baixa de les muntanyes nevades del port del Comte i que ens ha posat a prova en un rigorós matí. Sortim per l'A2 cap a Cervera, a la segona sortida ens desviem a la dreta cap a la L-303 carretera d'Agramunt, en el primer encreuament ens dirigim cap a La Cardosa on deixem els vehicles. Avui tenim la sort de comptar amb 2 guies d'excepció, els historiadors Maria Garganté i Jordi Oliva, que ens acompanyaran tot el matí. La Cardosa és el primer poble del recorregut, poblet de 6 habitants, del que en sobresurt la petita església de Sant Pere, medieval, i l'antic castell del s. XII, casa senyorial avui convertida en masoveria. Sortim per un camí de terra situat a l'entrada de la vila, baixem per una fondalada i prenem un petit corriol que llisca entre alzines i roures, amb els camps de blat i colza de fons que ja apunten cap a verdós, tapissat per una catifa de timó, romaní i espigol que flairaven els nostres passos; tornem a sortir al camí de terra i arribem a Montcortès de Segarra, el segon poble i que es resumeix en un carrer de cases presidit per un imponent castell de planta rectangular amb dos torres bessones i uns finestralers renaiixentistes, de finals del s. XV, obra del mestre Barrufet. Tal i com ens relata Garganté, podem contemplar a la corona de la muralla els matacans decapitats, a resultes de la guerra de successió i que ho foren per ordre expressa de Felip V (en aquesta nefasta política de no deixar res viu enrere); el castell actualment és tancat. Seguim el camí pels camps de secà per un camí totalment pla, i ben aviat, abans d'entrar a l'Aranyó, anem a la necròpolis del s. III dC on hi ha un columbari romà: Un cementiri d'urnes del que només en queda unes cavitats excavades a la roca en forma de ninxols, així com unes sepultures també obertes a la roca, en forma de banyeres, que ens sorprenen pel bon

Castell de Moncortès de Segarra.

estat de conservació. Arribem a l'Aranyó, una altra petita vila presidida pel castell del s. XII, casa natal del nostre estimat escriptor Manuel de Pedrolo; inicialment fou una torre quadrada de vigilància, posteriorment transformat en castell-palau de planta poligonal; la vila closa es va construir al voltant del castell del que en destaca l'església de l'Assumpció, romànica del s. XII. Sortim pel nord del poble cap al camp d'aviació, seguim en part la carretera i després un camí que ens hi durà expressament; ens ho explica tot en Jordi Oliva. Podem accedir al refugi antiaeri ja que els que el cuiden, de Concabella, han pogut bombar l'aigua en estar inundat. S'hi pot entrar per dues boques d'accés, entrem per la primera i després de baixar per un tram d'escales i amb l'ajuda de lots, podem accedir dins el refugi que és un llarg passadís d'uns cent metres aproximadament amb una amplada d'un metre i mig gairebé, l'espai és impressionant, la foscor i el silenci dominen l'indret, els nos-

tres passos ressonen en el xapoteig de l'aigua damunt les passarel·les metàl·liques; sortim per una altra filera d'escales que desemboquen a la segona boca d'accés; En Jordi ens explica la petita història del camp d'aviació republicà, les dependències avui derruïdes i tot el que va passar en aquells temps difícils de la guerra civil. Desfem el camí i tornem enrere, anem cap a Muller; abans d'entrar al poble, ens desviem a la dreta cap a un niu de metralladores situat dalt d'un petit turó, amagat sota una gran roca, en el que anomenen Bosc de la Creueta de Muller; l'emplaçament està situat sota la mateixa roca, impossible de descobrir des de l'aire i on s'hi accedeix per unes escales situades darrera la roca. Tornem cap al camí i entrem a Muller, el quart poble del recorregut i un altre dels nuclis integrants de Plans de Sió, molt petit i en fase de despoblament del que en sobresurt la petita capella de Sant Pere i uns quants galls que es van escapar de la potser única casa habitada

Aranyó i L'Aranyó (22 de febrer de 2015)

Text i fotografies:
Antoni Palou Català

Aranyó, entrada porticada al poble, vila natal de Manuel de Pedrolo.

del llogaret; sortim del poble per un camí de terra, flanquejat per rectes marges de pedra, amb oliveres i ametllers. El sender va lliscant per esplanades i petits turons fins travessar el canal, Segarra-Garrigues, porta d'entrada a l'últim poble de la descoberta: Riudovelles, agregat de Tàrraga com tots sabem, antiga vila closa, del que

en destaca l'església de Sant Gil, del s. XIII d'estil romànic amb campanar d'espada-nyia, d'una sola nau amb coberta de canó; passem pel carrer Major i del Forn, per les seves travessies empedrades amb racons poblats de flors i portals de pedra, molt acollidor. La descoberta d'avui ho ha estat del nostre

entorn immediat, hem sortit de la Segarra i hem acabat a l'Urgell, en aquesta terra de frontera on s'alcen imponents castells, esglésies romàniques, refugis i altres vestigis de temps anteriors i testimonis impertèrrits d'una història que ens recorda les nostres pròpies arrels i el nostre passat, que cal recordar per saber on som ara.

Necròpolis del s. III dC.

la
cui-
na

La Secció de Gastronomia del Centre Cultural us proposa per aquests mesos una nova recepta boníssima i molt fàcil de preparar. Us animem a provar-la i esperem que us agradi molt i la repetiu en diverses ocasions.

Les persones interessades a participar en les activitats que organitza la secció gastronòmica, cal que es posin en contacte amb Pep Vall, al telèfon 973 310 150.

Mousse de Xocolata

Recepta de:
Montserrat Florenza

Ingredients:

- 3 ous
- 100 gr de xocolata de rajola sense llet
- 25 gr de mantega o margarina
- 1 cullerada sopera de sucre (rasa)

Preparació:

Fer fondre la mantega i la xocolata (a trossos) en un cassó, a foc lent, remenant amb una espàtula de fusta.

Separeu les clares dels rovells; poseu ja els rovells en una enciamera i munteu les clares a punt de neu.

En la enciamera on hi ha els rovells, fiqueu el sucre, remeneu i fiqueu la xocolata i la mantega, remeneu. Finalment, poseu-hi les clares a punt de neu. Barregeu fent moviments de dalt a baix per donar-li un aspecte d'escuma (vol dir mousse en francès).

Deixeu a temperatura ambient (l'hivern) o poseu a la nevera o al congelador (gelat a l'estiu).

Preparació: 20 min.
Cocció: foc
Dificultat: fàcil

c. Les Piques, 1 · 25300 Tàrrrega

1968 · 2015
47 anys

Butlleta de Subscripció

Nom i cognoms		Soci:	
Domicili	Població	C.P.	
Província	Telèfons		
DNI	E-mail		
Número de compte: Banc o Caixa			
IBAN:	Ent:	Suc:	DC: Número de compte:

La quota serà de 20 € · Sereu atesos amb un correu de conformitat · Gràcies per la vostra subscripció.

m memòria històrica del Centre Comarcal de Cultura (III)

Text i fotografies: Josep Maria Martí Carnicer

Conferència de l'Excm.
Sr. Baró d'Esponellà,
del Consejo Local del Movimiento

Aquesta fou exposada pel secretari del Consejo Local del Movimiento, José Saurina.

Dins del cicle d'estudis organitzat pel Centre Comarcal de Cultura, que actualment està en curs, va ocupar la tribuna de l'entitat el senyor Epifani de Fortuny, Baró d'Esponellà.

Unes paraules de presentació del president del centre, senyor Novell, varen situar l'auditori amb relació amb el conferenciant, qui no podia sentir-se foraster a casa nostra quan a l'Arxiu custodiat en el mateix edifici era possible llegir documents subscrits per un avantpassat exactament homònim, a més que el propi Sr. Baró, gairebé adolescent, aleshores havia col·laborat en una aspiració del país que les circumstàncies adverses varen fer irrealitzable.

El conferenciant va començar adduint el testimoni de Polibi per a puntualitzar que eren les vil·les romanes i va entrar tot seguit en el seu tema que era el de "Les recerques arqueològiques de can Santromà de Tiana".

Després d'introduir-nos en l'ambient aristocràtic de la torre de la seva propietat, poblada d'obres d'art, mitjançant la projecció de claríssimes diapositives, va narrar la cir-

El Sr. Epifani de Fortuny, en un moment de la seva interessant dissertació

cumstància d'unes obres que van posar al descobert clars indicis d'una gran estança del temps de la iniciada tasca amb el seu propi fill, de les troballes es feien més i més apassionants.

Els objectes que apareixien incitaven l'interès dels iniciats i al cap d'un temps resultava creat un nucli de joves estudiosos atrets per l'expectació creixent de les descobertes, i així s'ha donat el cas exemple de nois i noies que omplen les hores disponibles del dissabte i del diumenge per a excavar, ampliant i confirmant de forma viscuda els coneixements de la respectiva vocació.

Llurs afanys es veuen compensats per

Els oients es varen sentir captivats per la simpatia personal del Sr. Baró i per l'amenitat expositiva, esclatant en acabar un ovació que equivalia a un afectuós "a reveure!"

l'emoció de cada peça que surt a llum, per l'intercanvi d'idees en els cursos que donen "in situ" personalitats especialitzades, i pel títol final que els declara aptes i arrodoneix el de la pròpia carrera. Per la pantalla varen desfilar en els colors originals, transparents i vivissims, vasos, relleus, monedes, escultures, terracutes i pintures, il·lustrant la paraula eloqüent i sempre entenedora de l'orador.

Un aspecte del públic congregat a la Casa de Cultura, que va seguir amb interès la conferència i projeccions d'aquesta interessant dissertació. ☺

fotògraf

jaume Solé

Una Imatge.

Un Desig...

www.jaumesole.com

XVIII Premis Culturàlia Tàrrrega

21 novembre de 2015
21:00 h, al Teatre Ateneu

Premi a l'artista: **MAG LARI**

Premi intercomarcal: **JOAN MARGARIT**

Premi a la persona: **Mn. JOSEP CAMPRUBÍ**

Premi comarcal: **FUNDACIÓ J. PERELLÓ**
(Bellpuig)

Premi a l'entitat: **AMICS
DE TÀRREGA-BLAYE**

ENTRADA GRATUÏTA

Posteriorment
SOPAR-LUNCH
al Local Social de
l'Ateneu de Tàrrrega

Preu: 25 €

Compra de tiquets a
Cistelleria Grau

Organitzador

Col·laboradors

